

Número 56, març 2017

Dijous toca ESMUC

Els projectes dels estudiants surten de l'ou

Gent Esmuc

Entra

Es consolida el cicle Llibres i Música
Ferran Planas

Tres noves presentacions a la Biblioteca de l'Esmuc per al segon quadrimestre

Gent Esmuc

Entra

Sampler Sèries i Camerata Casals
Clara Iniesta

Dues oportunitats de luxe per als estudiants de l'Esmuc

Article

Entra

'Tzigane'
Laura Farré Rozada

La primera visita de Ravel a Barcelona

L'entrevista

Entra

Oriol Ferré
Jaume Estalella

"El nivell dels mestres catalans no té res a envejar al de la resta del món."

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

Dijous toca ESMUC

Els projectes dels estudiants surten de l'ou

Claudi Cuxart
Estudiant de Producció i
Gestió de l'ESMUC

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

Dijous toca esmuc

El darrer 9 de febrer d'aquest any 2017 es va donar el tret de sortida al cicle de concerts **Dijous toca ESMUC**, un projecte pensat per impulsar els projectes dels estudiants de l'escola donant-los un espai obert a públic tant extern com intern per a mostrar les meravelloses formacions musicals que es gesten a l'ESMUC.

El cicle s'afegeix a diferents iniciatives promogudes des del centre i els seus estudiants com els Afters de Clàssica, els Píscolabis d'Antiga, el Dimecres ESMUC Jam i el més nou ESMUC Contemporània. En aquest cas, però, es busca una transversalitat en el tipus de concerts que s'oferiran, ja que pretén ser una programació inclusiva a tots els estils i departaments sorgits a l'escola.

Aquesta diversitat de les propostes del cicle s'ha vist ben present en les actuacions realitzades fins el dia d'avui: hem gaudit, per exemple, del millor rock de la mà de **Massive Noise Collective**, d'obres per a formacions barroques gràcies al grup de cambra liderat pel violinista **Marcus Held** o de diferents obres d'autors nacionals adaptades per a guitarra i veu pel grup **Cantos del Aire**.

La proposta ha estat molt ben rebuda pels estudiants, ja que molts s'han animat a participar i les dates d'aquest any han quedat curtes per assumir tots els projectes que es proposaven. Tot i això, la intenció és que Dijous toca ESMUC tingui una continuïtat per poder acollir projectes dels estudiants durant molt temps.

El cicle Dijous toca ESMUC és una producció gestionada per l'alumnat de 2n, 3r i 4t curs del departament de Producció i Gestió de manera coordinada amb l'escola. És també, doncs, un nou escenari per aquest alumnat, que agafa les regnes d'un projecte que li serveix com a font d'aprenentatge pràctic.

En conclusió, és un cicle que ofereix una experiència educativa integral, tant als alumnes intèrprets que es posen a prova en públic, com als productors i gestors a l'hora de fer els primers passos en la producció d'esdeveniments.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

Raimon Àvila

"Avorreixo la música comercial en general".

Posa't en contacte

La tònica dominant

Altres publicacions 0

Llicenciat en dansa contemporània, en Raimon comparteix la seva activitat docent com a professor de tècniques de formació corporal i moviment entre l'Esmuc i l'Institut del Teatre, on també ha exercit diversos càrrecs docents i actualment és coordinador acadèmic. Però més enllà de les aules i els escenaris, també es dedica a escriure poesia i teatre. Els llibres que ha publicat, les estrenes i els diversos premis amb què ha estat guardonat demostren que el talent pot abastar àmbits ben diversos.

El principal tret del meu caràcter? La imaginació.

La qualitat que més valoro en una persona? L'honestat.

El meu principal defecte? L'orgull.

La meva ocupació preferida? Escriure poesia.

El meu somni de benestar? Un bon sopar entre amics i persones estimades.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? Deixar d'aprendre almenys una cosa nova cada dia.

Què voldria ser? El que sóc.

On desitjaria viure? On visc.

Quin animal prefereixo? Tinc un gos. És el meu preferit després de l'home. També m'agraden els ocells, els peixos i els cérvols.

Algun so o música que avorreixo? La música comercial en general.

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? Sonates de Bach, per Aurèle Nicolet, o King Crimson (*In the Court of the Crimson King*), no me'n recordo exactament.

Els meus escriptors preferits? Raymond Carver, William Shakespeare i Herbertho Helder, per posar un de cada gènere.

Els meus personatges de ficció? Ho sento però no en tinc.

La pel·lícula de la meua vida? *Exotica*, d'Atom Egoyan o *Mulholland Drive*, de David Lynch.

Els meus intèrprets preferits? Alfred Brendel, Miles Davis, Lizz Wright, per exemple.

Els meus compositors predilectes? Bach.

Una musiqueta que no me la puc treure del cap? Cap.

Els meus pintors predilectes? Giorgio de Chirico, Kandinsky, Rothko i Barceló.

Les meves relacions entre sons i colors (o altres sentits)? Avui, el si bemoll el veig morat o granat, el mi blau clar, i el do taronja.

Els meus herois de la vida real? Proactiva Open Arms.

Els meus herois històrics? Leonardo da Vinci, Buda, Ana Bolena.

Un disc que m'hagi encantat, darrerament? Brian Eno: *Reflection*.

Un concert inoblidable? Miles Davis al Palau dels Esports (1984).

Un paisatge preferit? Menorca.

Els noms que prefereixo? Anna, Nil, Marcel.

Què detesto més que res? La hipocresia, les mentides dels polítics.

Quins dons naturals voldria tenir? Ser un bon comunicador.

Estat present del meu esperit? Calma i sensibilitat.

Fets que m'inspiren més indulgència? Els errors dels altres.

Amb quina cançó m'identifico? *Imagine*, de John Lennon. Ho sento pel tòpic però és el que m'ha sortit.

El meu lema? Per ajudar als altres has de començar per ajudar-te a tu mateix.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 54, gener 2017

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

Gent Esmuc

L'Esmuc viatja a Rússia

Arrenquen les VII Jornades Esmuc-Gnesin

Es consolida el cicle Llibres i Música

Tres noves presentacions a la Biblioteca de l'Esmuc per al segon quadrimestre

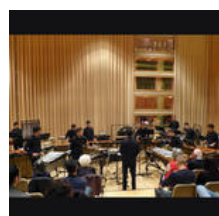
Sampler Sèries i Camerata Casals

Dues oportunitats de luxe per als estudiants de l'Esmuc

Segona Viquimarató a l'Esmuc

Dedicada a les figures d'Aurora Bertrana, Enric Granados i Pep Ventura

També els dijous, toca Esmuc

Nou cicle de concerts setmanals

Entrega del premi Joan Guinjoan

L'obra guardonada compartirà programa amb una obra mai enregistrada de Guinjoan

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial

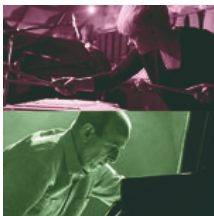
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

La improvisació s'obre pas

El projecte *Metríc* vol normalitzar la seva presència dins els estudis superiors de música

- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

L'Esmuc viatja a Rússia

Arrenquen les VII Jornades Esmuc-Gnesin

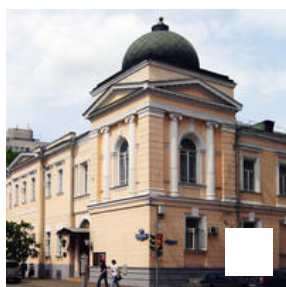

Lluç Solés
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

L'Esmuc, des dels seus orígens, ha mantingut sempre una relació estreta amb Rússia. Encara que aquest país quedi, actualment, fora de les fronteres polítiques de la Unió Europea, les seves universitats participen en el programa Erasmus, i els intercanvis institucionals amb aquest país no han cessat mai; és sabut que Rússia és un pol a tenir en compte pel que fa al món de l'art en general, i el de la música en particular.

La base d'aquest contacte és la ciutat de Moscou. Allà comparteixen tasca diverses escoles superiors d'educació musical, una de les quals, l'[Acadèmia Gnesin](#), de perfil molt semblant a l'Esmuc. Aquesta institució ofereix formació en diferents especialitats interpretatives, des del jazz fins a la música clàssica —passant per la música tradicional—, a més de pedagogia, sonologia, musicologia i promoció i gestió. Amb un programa d'estudis

paral·lel al de l'Esmuc, la seva mirada a la música és, igualment, absolutament transversal.

Compartint punts de vista, les dues escoles van iniciar les seves relacions organitzant les [Jornades de Música de l'Esmuc i l'Acadèmia Gnesin de Moscou](#), trobades que giraven al voltant del [món de l'òpera](#), amb petites incursions cambrístiques. Es mobilitzaven estudiants de les dues bandes, per a coincidir en encontres de pocs dies de durada durant els quals es treballava un programa operístic determinat. A més a més, els participants estrangers eren acollits pel conservatori amfitrió, que també els proporcionava l'oportunitat d'interpretar les peces en diferents concerts.

Darrerament, l'òpera ha deixat pas a la [música de cambra](#) com a gènere vehicular de l'experiència. Si això obeeix a criteris logístics, que ben podria ser, en tot cas no ha alterat l'estructura central de les trobades, que continuen posant en contacte alumnes dels dos mons amb estades d'una setmana. El viatge d'aquest any a Moscou el farà, a més del [Kebyart Ensemble](#) —quartet de saxos creat en el si de l'Esmuc i guardonat amb diversos premis—, un trio format per dos alumnes catalans (Víctor Braojos, piano, i Lia Manchón, violí) i un tercer membre (clarinet) de l'Acadèmia Gnesin. Interpretaran la *Histoire d'un Soldat* d'Stravinsky, i tindran la possibilitat de presentar-la en concert. El mes de maig, l'Esmuc acollirà els alumnes russos.

Tot i que no podem referir-nos-hi com a un "intercanvi" pròpiament dit, aquesta activitat —que es coordina directament des de Direcció i Relacions Internacionals (Josep Borràs i Melissa Mercadal)— és certament una ocasió per a intercanviar vivències, sentits i del viatge maneres d'apropar-se al fet musical. En paraules d'un dels professors que ajuden en la coordinació de l'activitat, Rafael Salinas, "l'objectiu principal és fer visible la música com una manera de generar germanor".

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Es consolida el cicle Llibres i Música

Tres noves presentacions a la Biblioteca de l'Esmuc per al segon quadrimestre

Ferran Planas
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

El cicle de presentacions de llibres a la [Biblioteca de l'Esmuc](#), *Llibres i Música*, es consolida amb un total de tres sessions durant el segon quadrimestre. Aquesta proposta és una iniciativa conjunta del [Departament de Musicologia](#) i la Biblioteca, que té la intenció de donar a conèixer publicacions relacionades amb la música a través de petites conferències dels editors, autors, traductors o altres responsables de l'edició. Aquestes presentacions sempre són en dimarts a dos quarts de vuit del vespre.

El passat 7 de març, coincidint gairebé amb el Dia Internacional de la Dona, es va presentar *Femení i Singulars* (Huygens, 2016) de [Victòria Palma](#), periodista de [Catalunya Música](#) i musicòloga. Aquest llibre explica la vida de dotze dones que la història de la música ha deixat de banda però que el seu paper ha estat cabdal per al seu desenvolupament, prenent com a punt de

partida el programa de ràdio presentat per l'autora sota el mateix títol.

Fins a final de curs, encara tindrem l'oportunitat de gaudir de dues presentacions més. La primera, que es durà a terme el proper 4 d'abril, serà la d'un llibre escrit per professors de l'Esmuc. [Joan Gay](#), [Anna Costal](#) i [Joaquim Rabaseda](#), tots ells del Departament de Musicologia, han escrit una biografia de [Xavier Cugat – Xavier Cugat i Mingall \(1900 – 1990\)](#) (Ajuntament de Girona, 2016)–, músic gironí que va triomfar a Hollywood amb la seva orquestra de ritmes llatins. A diferència dels escrits del propi Cugat, aquesta biografia ens presenta una informació contrastada i aprofundeix en dos aspectes concrets del personatge: el fet de ser gironí i la condició de músic.

La darrera presentació que podem veure aquest curs serà el proper 9 de maig i estarà dedicada al llibre *In-Edit made in Barcelona: una història sobre el documental musical* (Editorial Comanegra, 2016), de [Toni Castarnado](#), que repassa la història del documental musical, prestant especial atenció al festival *In-edit*, dedicat a aquest gènere, que es celebra a Barcelona anualment des del 2003.

L'èxit del cicle d'aquest curs –l'espai de la biblioteca ha quedat sempre ple durant els passats esdeveniments– fa que els organitzadors tinguin ganes de continuar-lo de cara als cursos vinents i així consolidar-lo, establint un diàleg entre l'escola i les editorials del país. A més, les presentacions estan vinculades a l'assignatura Seminari de Musicologia, en què els alumnes, una hora abans de la conferència a la biblioteca, tenen la possibilitat de conversar amb el responsable de la presentació.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Sampler Sèries i Camerata Casals

Dues oportunitats de luxe per als estudiants de l'Esmuc

Clara Iniesta
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Steve Reich

El 7 d'abril a la sala Oriol Martorell de l'Auditori es podrà gaudir d'un concert del [cicle de Sampler Sèries](#) amb la col·laboració de l'Esmuc Ensemble. Aquest grup, format per estudiants de l'Escola Superior de Música de Catalunya, va néixer amb la voluntat que els alumnes puguin ampliar i aprofundir el seu coneixement musical del segle XX i de la música que fan avui en dia els joves compositors. El repertori que interpretaran tindrà un treball previ del llenguatge i les tècniques instrumentals amb el director musical i amb els professors especialistes.

Aquest any es presentaran unes obres entorn al minimalisme americà. Interpretaran des de [John Cage](#), passant per Steve Reich i [Philip Glass](#), fins arribar a John Luther Adams i Michael Lang. Cada obra té la seva plantilla: duo de percussió amb piano, 16 instruments de vent i corda, quintet de percussió. És un projecte interessant per la seva varietat musical i

l'originalitat que presenta, dirigit per Lorenzo Ferrándiz, professor del centre. Els alumnes que hi participen, normalment, són els de quart degut al nivell que es demana. Tanmateix, també hi pot col·laborar algun alumne de qualsevol altre curs per si a aquest li fa il·lusió o li interessa el tema de la música contemporània. Mitja hora abans del concert, l'espectacle començarà amb la instal·lació sonora a la mateixa sala *The place we began*, de John Luther Adams.

Per altra banda, l'Esmuc també organitza un dels gran conjunts amb la Camerata Casals. Aquest projecte es realitza dues vegades durant el curs acadèmic: el primer és d'orquestra simfònica i el segon és d'orquestra de corda. La peculiaritat que té és que no disposen d'un director sol: els mateixos músics que formen el Quartet Casals toquen amb els alumnes i en són els caps de cada secció –violí primer, violí segon, viola i violoncel–, dirigint mentre interpreten. En aquesta ocasió, es prepararà el concert durant un encontre intensiu de tres dies, matí i tarda, amb un repertori de Mozart (la Simfonia 29 en la major) i Txaikovski (la seva Serenata per cordes en do major). Aquest conjunt instrumental es reserva quasi sempre als alumnes de cursos superiors, perquè requereix un domini de l'instrument molt alt, no només pel repertori, sinó perquè el fet de no tenir director influeix i cal tenir més experiència. El concert de Camerata Casals es realitzarà l'1 de juny, però la sala encara està per confirmar.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Segona Viquimarató a l'Esmuc

Dedicada a les figures d'Aurora Bertrana, Enric Granados i Pep Ventura

Laura Planagumà
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Una [Viquimarató](#) és una activitat on un grup de viquipedistes es troben físicament en un lloc per ampliar el màxim possible un article i/o temàtica determinada de l'enciclopèdia. És el segon any que l'Esmuc organitza una viquimarató amb la col·laboració d'[Amical Wikimedia](#), amb l'objectiu de millorar la Viquipèdia amb alguna temàtica relacionada amb el món de la música

La [primera edició](#) va tenir lloc el dia 18 de març del 2016 i es va dedicar a les figures d'Enric Morera i Enric Granados. Després de l'èxit que va tenir aquesta convocatòria amb més de 40 participants, l'arribada d'aquesta segona edició vol consolidar la voluntat que l'esdeveniment sigui una cita anual.

El 125è aniversari del naixement d'[Aurora Bertrana](#) (1892-1974), el bicentenari del naixement de [Pep Ventura](#) (1817-1875) i 150è aniversari del naixement d'[Enric Granados](#) (1867-1916), són les [commemoracions](#) que la Generalitat celebra aquest any, i la Viquimarató Esmuc s'hi suma dedicant la convocatòria a aquestes tres figures del món musical.

Metre que les dues figures masculines són més conegudes, Enric Granados com a compositor i pianista i Pep Ventura com a compositor, reformador de la cobla i consolidador de la sardana llarga, aquesta convocatòria de la Viquimarató també ajudarà a donar visibilitat a la figura de Bertrana, menys popular. Aurora Bertrana, va ser una dona culta, independent, aventurera, que qüestionava els convencionalismes de la seva època i que va viure més enllà dels paràmetres socialment establerts. Va tenir trajectòria com a escriptora i com a músic va arribar a crear la primera *jazz band* formada íntegrament per dones.

El que pretén el projecte de la Viquimarató a l'Esmuc és millorar les entrades que ja existeixen en la Viquipèdia relacionades amb la vida musical d'aquestes tres figures, així com crear nous articles tractant temàtiques que encara no tenen la seva entrada. D'aquesta manera, els participants ajuden a fer que en una sessió intensiva creixi el corpus d'entrades sobre aquests músics, i a la vegada que es publiquin articles de qualitat. Aquestes entrades també es van fent al llarg del curs, mitjançant diverses assignatures que les introdueixen dins el [Viquiprojecte Esmuc](#).

La sessió tindrà lloc el pròxim 7 d'abril a la Biblioteca de l'Esmuc de 9.30h a 13.30h. La biblioteca oferirà tot el fons bibliogràfic i els seus ordinadors perquè els participants puguin treballar en l'entrada dels seus articles. Si esteu interessats, trobareu més informació i us podeu inscriure en el següent enllaç [aquí](#).

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

També els dijous, toca Esmuc

Nou cicle de concerts setmanals

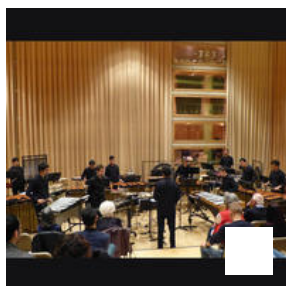
Toni Abelló
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Conjunt de percussió de l'Esmuc

Aquest passat febrer, a l'Escola Superior de Catalunya va començar un nou cicle de concerts oberts al públic, amb el títol de "[Dijous toca ESMUC, els projectes dels estudiants surten de l'ou](#)". Aquest cicle és un mitjà de l'Escola d'apropar-se al públic i a la gent, i per part dels alumnes, és un mitjà per mostrar el treball realitzat, i en molts casos, poder exposar els seus projectes al públic abans de portar-los fora de l'escola.

Anteriorment a aquest projecte, ja podíem trobar les [jam sessions](#) dels dimecres, organitzades pel Departament de jazz i música moderna; les dels divendres, amb els [Afters de Clàssica](#), organitzats per l'Associació d'alumnes; o les del dilluns, amb els [Piscolabis d'Antiga](#), organitzats pel Departament de música antiga. Aquest cop, però, han sigut els alumnes de producció i gestió els que han pres la iniciativa, oferint els seus coneixements per dissenyar, produir i gestionar aquesta activitat. Es tracta per tant d'una activitat organitzada per alumnes per als mateixos alumnes.

Tant els estudiants intèrprets com els de producció i gestió han respost satisfactòriament i, fins ara, el cicle ha sigut un èxit, on la resposta del públic ha sigut molt positiva, ja que en moltes de les actuacions l'aforament era gairebé complet. Es tracta, d'un projecte molt organitzat i on s'intenta que hi hagi representació de tots els àmbits i estils que hi ha a l'Esmuc.

Ja són sis les sessions realitzades, on han pogut actuar diferents grups de diferents àmbits, com els [Massive Noise Collective](#), de música moderna, [Marcus Held ensemble](#), de música antiga i tradicional, Eudald Buch/Cantos al aire, de clàssica i contemporània, Conjunt de Percussió, de clàssica i contemporània, Arnau Pallarols trio, de jazz, i un Monogràfic d'Andrés Levin-Richter, de clàssica i contemporània. Durant aquests pròxims mesos d'abril i maig, tindrem cinc actuacions més: Cantoria, quartet vocal d'antiga; quintet de vents, de clàssica i contemporània; quintet de jazz; la Gentileza/ Lieder, d'antiga i clàssica i contemporània, i finalment de [Mukens Funk project](#), de música moderna.

Els concerts són gairebé setmanals, els dijous, a les 19:00 a l'aula d'orquestra. Qualsevol formació que vulgui participar o interessats, poden dirigir-se als organitzadors i trobar informació a través de la [pàgina](#) de Facebook.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Entrega del premi Joan Guinjoan

L'obra guardonada compartirà programa amb una obra mai enregistrada de Guinjoan

Ferran Planas
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Tot i que ja fa dies que es coneix el guanyador del [Premi Internacional Joan Guinjoan per a Joves Compositors](#) no serà fins el proper 18 de maig que se'n durà a terme l'entrega. L'acte serà a la Sala d'Orquestra de l'Esmuc.

Aquest premi ja compleix quinze anys i va néixer amb la intenció d'impulsar i donar suport als compositors de noves generacions (el premi contempla participants de fins a 35 anys), establir un marc per a la nova creació en una diversitat de tendències, estils i formacions instrumentals i impulsar Catalunya com a promotor de la cultura i a la creació musical, retent homenatge a [un dels compositors del segle XX i XXI més reconeguts del país](#).

L'obra guanyadora en aquest edició (2016) és *Aljibe de Absoluta Complacencia*, d'[Antonio Moral Jurado](#), natural de Cabra, Còrdova, que

s'emmiralla en el procés creatiu de la pintura per a construir el seu discurs musical, fixant-se en les tècniques comunes entre aquest art i la música, com són el moviment, la velocitat, l'energia i els elements que atorguen superfície i color a la textura. Segons paraules del compositor, "en la partitura es busca crear un marc d'acció mitjançant la canalització de determinats impulsos sonors i gestuals, a través d'uns espais harmònics i temporals acotats, que comporten l'obtenció d'unes implicacions tímbriques i de color determinades en funció de l'alternança entre els mateixos". Aquesta és una obra per a conjunt de cambra, format per una flauta, un oboè, un clarinet, un fagot, una trompa, una trompeta, un trombó, una tuba, un piano, percussió i quintet de corda (dos violins, una viola, un violoncel i un contrabaix).

Durant l'acte d'entrega, a més de tenir l'oportunitat de sentir l'estrena de l'obra, podrem gaudir d'una composició mai enregistrada de Joan Guinjoan, titulada *bcn216*, totes dues obres interpretades pel [grup instrumental que du el mateix nom](#), dirigit per [Ernest Martínez Izquierdo](#).

Cal destacar que, en el seu caràcter d'*internacional*, aquesta edició del concurs ha rebut un total de 146 obres, entre les quals algunes són de compositors de llocs tan llunyans com la Xina, Indonèsia, Llatinoamèrica, els Estats Units d'Amèrica o Corea.

El guardó consisteix en una suma de 3.000 euros nets, l'estrena de l'obra a l'Esmuc i la possibilitat de ser enregistrada i editada en disc per la mateixa escola.

El jurat, en aquest cas, va estar integrat pels professors del [Departament de Teoria i Composició](#) de l'Escola [Eduard Resina](#), [Manel Rodeiro](#), [Charlotte Bray](#) i [Fèlix Pastor](#), i presidit pel director de l'Esmuc, [Josep Borràs](#).

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

La improvisació s'obre pas

El projecte *Metric* vol normalitzar la seva presència dins els estudis superiors de música

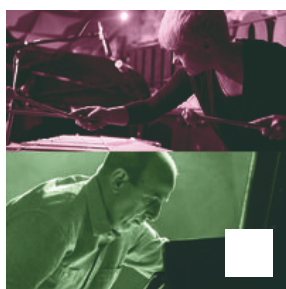

Lluç Solés
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Agustí Fernández i Núria Andorrà

La improvisació ha aterrat amb força als programes d'estudi de diferents conservatoris europeus. Des de la tradició clàssica, sovint s'ha renegat d'aquesta tècnica —que regeix disciplines tan arrelades a la societat occidental com el jazz—, considerant-la com a pròpia de músiques foranes. Amb el descobriment de la música antiga, però, juntament amb el despertar de la consciència històrica del fet interpretatiu, la improvisació ha pres forma com un element indispensable *també* dins l'univers de la música clàssica.

La tradició de la pedagogia musical no ha passat per alt aquesta transversalitat característica. Així, ha incorporat la improvisació als seus esquemes metodològics, i actualment es pot trobar com a assignatura en diversos conservatoris superiors. La sistematització d'aquest apropament a les aules és el que es proposa *Metric*, un projecte de cooperació a nivell europeu entorn a la improvisació. La seva tasca principal és la de generar un espai de discussió sobre aquesta pràctica, a través de la investigació

conjunta.

Metric és, com hem dit, un programa internacional, coordinat per l'[AEC](#) (Association Européenne des Conservatoires, Académies de Musique et Musikhochschulen). Va començar a gestar-se a [La Haia](#), però en l'actualitat involucra diferents conservatoris superiors al voltant de tot Europa. Els grups de treball implicats s'han proposat dos objectius principals: en primer lloc, la creació d'un mètode d'improvisació —disponible on-line— al qual puguin dirigir-se tant professors com alumnes, i que contempli enfocaments contrastats; i en segon lloc, l'organització de futures cooperacions entre els agents implicats (creació d'assignatures comunes, rotació del professorat, incorporació de diferents metodologies, etc.).

Si un projecte així ha pogut tirar endavant és gràcies a una subvenció de la Unió Europea, que hi dedica part del pressupost destinat al programa *Erasmus* —recordem que *Metric* es fonamenta en l'intercanvi d'idees, espais i persones entre països europeus—. A dia d'avui hi participen estats tan potents com Finlàndia o Alemanya, així com Espanya, a través, principalment, de l'Esmuc. Agustí Fernández i Núria Andorrà, professors d'improvisació, són els encarregats de representar l'Escola a cada *IP* (Intensive Project) que s'organitza. Aquests projectes intensius són anuals i representen el centre neuràlgic de *Metric*; durant una setmana, alumnes i professors treballen conjuntament i experimenten a nivell pràctic.

Cal destacar l'última iniciativa del projecte *Metric* — actualment liderat per [Tallin](#), Estònia—, que consisteix en la formalització d'un màster en improvisació, de tall internacional, a través d'una sèrie de mòduls compartits entre totes les universitats.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

'Tzigane'

La primera visita de Ravel a Barcelona

Laura Farré Rozada
Graduada en piano i
matemàtiques

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

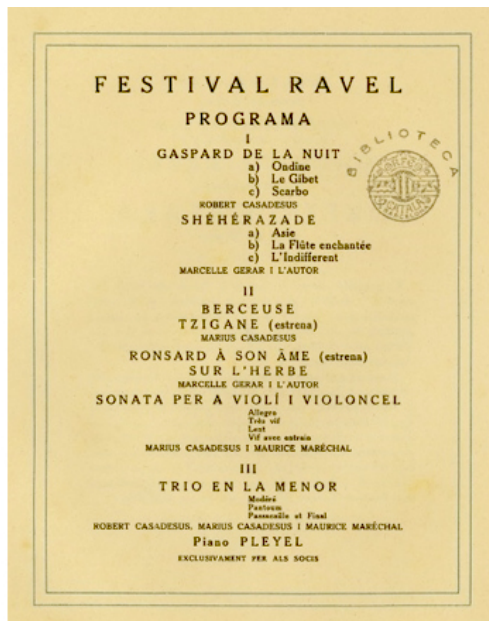
Ravel retratat per L. Nauer.
Centre de Documentació de
l'Orfeó Català

Ara fa poc més de noranta anys que el compositor francès Maurice Ravel (1875-1937) va visitar Barcelona per primera vegada com a conseqüència d'un fet formidable: l'organització d'un festival al Palau de la Música Catalana en honor seu. Fins aquell moment, l'autor era principalment conegut a la ciutat pel gran èxit al Teatre del Liceu de la seva producció *Daphnis et Chloé* (1909-1912) amb els ballets russos de Serguei Diàguilev (1872-1929). Potser per aquest motiu, l'Associació de música "da Camera" va considerar oportú oferir a la ciutat una visió del Ravel més íntim: la seva producció per a instruments solistes i conjunts de cambra. O en paraules del compositor:

...aquell llinatge de música que revela sense embuts i sense èmfasi el que millor guarda cadascú en la intel·ligència i el cor, i que un reserva fermament fins al moment en què ho pot entregar a qui jutja, capacitat per a acceptar i gaudir sincerament, sense segones intencions, la confiança musical. [1]

El primer acte del monogràfic es va programar pel 18 de maig de 1924 a tres quarts de deu del vespre: un recital privat i patrocinat per la casa de pianos Pleyel en la qual només es van convocar els socis de l'associació. Aquest detall ens indica que clarament es tractava d'un esdeveniment que pretenia promocionar —a un públic selecte— l'obra menys coneguda d'un autor contemporani. Aquesta ideologia tan receptiva a les innovacions es manifesta explícitament en la cita del crític Émile Vuillermoz (1878-1960) que encapçala el programa de mà:

L'estudi de la història ens afirma que cap època ha estat mancada d'obres mestres. Tractem de descobrir les que ens pertanyin, i procurem que els nostres néts no hagin d'esmenar les nostres errors i omissions. Pensem que al nostre entorn hi tenim els clàssics de demà. Sapiguem endevinar-los i honorar-los; que el culte als morts no ens faci oblidar els nostres deus envers els vivents. [2]

Mostra del programa de mà del Festival Ravel

No és d'estranyar doncs que Ravel permetés interpretar a Barcelona una de les seves composicions més avantguardistes: *Tzigane* (1924). Una obra protagonitzada pel violí, basada en el contrast de caràcters i moviment de la dansa hongaresa *Csárdás*, amb la intenció d'imitar el suposat estil "gitano" mitjançant harmònics, ornamentació virtuosística i intervals de segona augmentada. [3] En definitiva, una peça que pretén portar al límit els recursos de l'instrument amb un temperament exaltat i que fàcilment ens pot remetre als 24 *Caprices Op.1* (1805) de Niccolò Paganini (1782-1840).

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

M. Ravel. Tzigane

Tzigane interpretat per Maxim Vengerov amb la Moscow City Symphony Russian Philharmonic

- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Escrita aquell any i prèviament estrenada al Aeolian Hall de Londres el mes passat, Ravel confiava que el públic de la ciutat comtal sabria apreciar la seva música:

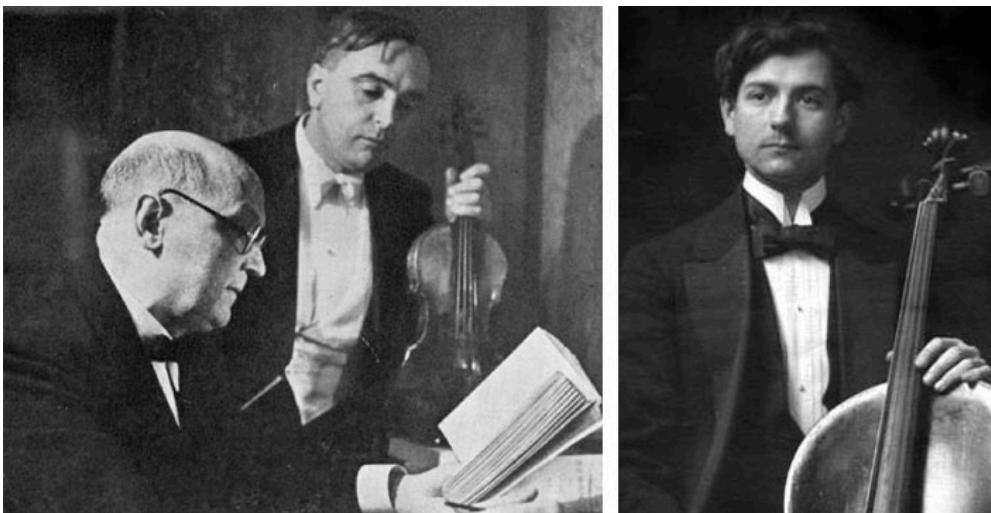
El títol que ostentava l'associació que em convidava era més que suficient per dissipar les meves pors; evidentment es tractava d'un nucli selecte de persones cultes i fervoroses, d'aquelles que la seva admiració per les obres consagrades dels grans mestres no anul·la la curiositat per a conèixer i valorar, amb un ampli i generós criteri, les últimes novetats del que ens hem proposat servir a l'art diví... [4]

Tanmateix, la visita del compositor a la ciutat no seria l'única novetat per a la societat cultural catalana. El 9 de Febrer d'aquell mateix any, La Vanguardia publicava la següent nota de premsa:

Pròximament, potser d'aquí pocs dies, tres notables artistes francesos visitaran la nostra ciutat, dos d'ells molt joves, però amb un talent reconegut per públic expert. Es tracta de Marius i Robert Casadesús, violinista i pianista, respectivament, i Maurice Maréchal, violoncel·lista.

Pels que no estiguin al corrent del que passa en el món artístic, el nom dels Casadesús no és desconegut, doncs els membres d'aquesta família són planter d'artistes. Henri Casadesús, fundador de la Societat d'instruments antics (on aquest artista toca la "viola d'amor"), és a més a més, un director d'orquestra molt conegut i apreciat a Amèrica del Nord. Un dels germans Casadesús, mort heroicament a la guerra, va ser un eminent violoncel·lista i formà part durant molts anys del cèlebre quartet Capet. D'aquesta família d'artistes ho són també Marius Casadesús, violinista i Robert Casadesús, pianista, intèrpret indispensable dels grans compositors moderns, entre ells Maurice Ravel.

Maurice Maréchal és reconegut avui en dia com el primer violoncel·lista de França. El seu talent musical, segons l'opinió d'un il·lustre músic francès, s'assembla molt al nostre Pau Casals, segurament aquest és el seu millor elogi. [5]

Els germans Casadesús i Maurice Maréchal

Aquest anunci a la premsa escrita ens permet formular la hipòtesi que potser aquest concert havia estat programat en una data anterior a la que s'acabà efectuant:

Dues cartes de l'epistolari del compositor ens confirmen aquest fet. La primera d'elles, s'adreça al compositor Manuel de Falla (1876-1946) el dia 11 de gener d'aquell mateix any. En aquesta hi consta que l'Associació de música "da Camera" ja fa setmanes que s'ha posat en contacte amb ell per a l'organització del festival, inicialment programat pel 24 de febrer i posteriorment prorrogat al dia 27 del mateix mes. [6] Per tant, no és contradictori que el 9 de febrer s'anunciés l'esdeveniment a La Vanguardia, encara que fos indirectament i mencionant només alguns dels músics que hi participarien.

En canvi, a la segona carta, aquest cop adreçada a Robert Casadesús i escrita tretze dies més tard, Ravel comparteix amb el pianista tots els problemes que estant sorgint per a coordinar les tres dates de la petita gira per a presentar les obres noves: «Barcelona, Londres i Brussel·les s'han aliat per tornar-me boig». [7] D'aquest darrer document obtenim la justificació, doncs, que la disponibilitat dels intèrprets, les sales i del mateix

compositor van portar a que els concerts inicialment al febrer es prorroguessin a l'abril, en el cas de Londres; i al maig, en el cas de Barcelona.

El programa del concert va constar de tres parts: en la primera, el pianista Robert Casadesús (1899-1972) va interpretar el virtuós *Gaspard de la nuit* (1908), donant pas al cicle de *Shéhérazade* (1903), interpretat per la soprano Marcelle Gerar (1891-1970) i el mateix compositor —qui va executar al piano la reducció d'orquestra del cicle en qüestió—, la qual cosa no era freqüent, doncs Ravel era conscient que no era un pianista virtuós i es mostrava poc partidari a tocar en públic. [8]

Maurice Ravel playing the piano in January 1928 (silent film)

Gravació muda de Maurice Ravel tocant el piano el gener de 1928

Curiosament, en aquesta primera part del concert hi podem observar una certa mirada a la música nacionalista russa, doncs *Gaspard de la nuit* fou un repte de Ravel per a concebre una obra que superés en dificultat la temuda fantasia oriental *Islamey* (1869) de Mili Balàkirev (1837-1910), un dels membres del Grup dels Cinc. D'altra banda, *Shéhérazade* és una clara al·lusió a l'obra de Nikolai Rimski-Kórsakov (1844-1908), qui sense dubte és el model predecessor de Ravel en el camp de l'orquestració.

Després d'un breu interval, el violinista Marius Casadesús (1892-1981) iniciava la segona part del concert interpretant la ja coneguda *Berceuse* (1922) —el motiu melòdic principal de la qual prové del nom del gran mestre de la música nacionalista francesa, Gabriel Fauré (1845-1924)—, seguida de l'estrena a la ciutat de l'esmentada *Tzigane*. Aprofitant l'expectació generada amb l'obra inèdita, el mateix compositor i Marcelle Gerar van prosseguir amb l'altra estrena de la nit, el lied *Ronsard à son âme* (1923-1924), i el ja conegut *Sur l'herbe* (1907). Per tal de concloure aquesta secció central, Marius Casadesús i el violoncel·lista Maurice Maréchal (1892-1964) van interpretar la *Sonata per a violí i violoncel* (1920-1922). Finalment, la tercera part del concert va ser protagonitzada pel *Trio en la menor* (1914), interpretat pels germans Casadesús amb la incorporació de Maréchal.

Tot i la riquesa i varietat del programa, sembla que no tots els testimonis d'aquella vetllada històrica van mostrar tan interès en el contingut del concert com es podria creure a priori. Segons la ressenya de la Revista Musical Catalana:

El públic, un xic desatent amb els artistes. Remors de xiuxiueigs revelaven sovint una evident distracció. I les converses en veu alta, durant els curts intermedis que separaven les obres, la palesaven un cop més. Què pensaran els grans artistes que ens visiten, que l'Associació de Música "da Camera" invita sovint, ben intel·ligentment i encertadament, d'aquestes distraccions, i quin concepte formaran de nosaltres, de tots nosaltres? [9]

Tal com temien els crítics de la Revista, Ravel també va copsar aquesta distracció del públic, la qual esmenta el 4 de juny de 1924 al seu escrit *Soliloqui raveliano* de La Vanguardia, juntament amb les seves impressions de la visita a Barcelona:

Se'm va dispensar una acollida cordial, i en la primera sessió [18 de maig], consagrada exclusivament a la meva música, vaig imaginar per uns moments que s'iniciava un corrent de compenetració entre el públic i la meva música. Però estava equivocat, no m'escoltava tothom. Cas insòlit en una sala de concerts, part de l'auditori semblava estar distribuït en petites rotllanes les quals, inhibint-se deliberadament de l'acte, xiuxiuejava intensament i sense descans. Era un acte de mala educació? Així ho vaig creure en un primer moment d'autor ofès en la seva sensibilitat. Tot i que un no sempre veu amb claredat quan interposa els seus propis interessos; i ara, amb perspectiva temporal i espacial, no interpreto de la mateixa manera aquella curiosa situació d'alguns. Evidentment, en aquelles rotllanes no es comentava un assumpte d'actualitat, ni florejava cap mena de coqueteria entre els joves, coses impròpies d'aquell lloc i esdeveniment. [10]

DESCRIPCIÓN

Revolucion, su uso y final.
Pueden, trimestre 750
Perpetua, 1.500
Americas, 3.000
Demás países, 25

LA VANGUARDIA

OFICINAS: Calle Pelayo, 28.- Teléfono 899 A.

Dirección: Informaciones
VANGUARDIA BARCELONA
Asociación, escuelas, reuniones
de los lectores
a precios según tarifa
No se devuelven los originales

Los tristes inventos

El mundo y el diablo

Un inventor inglés, llamado Grindell
Matthews, acaba de realizar un lamentable
invento. Consiste en cierto rayo que
unos científicos de «mortal», otros de «in-
finito», y todo el mundo de una manera
semiparadosa y semiprometedora, le van,
con nombres que recuerdan los de los
cuentos fantásticos o los presagos y carte-
les de las barracas de feria.

«En qué entra el desahucio misterioso y fatal.
Matthews asegura que su rayo puede dar
muerte a gran distancia, pegar fuego a
cualquier objeto inflamable, destruir los
aviones en piezo vuelo y hacer salir los
depósitos de municiones y otros explosi-
vos, por cuales que estén. En una pala-
bra: el almirante Mark Kerr, jefe de Es-
tado Mayor de la aviación británica, ha
dicho que si el rayo de Matthews puede
reparar a distancia los experimentos ya
realizados con éxito en el laboratorio, será
el arma más peligrosa que haya existido
jamás. La noticia, ciertamente, no es para
recojerlos. Todos los que presenciamos la
última guerra sabemos hasta dónde pue-
den llegar la furia y la barbarie huma-
nas. Ignoramos adonde llegarán en el por-
venir con el auxilio de los nuevos y diabó-
licos rayos; pero tenemos bastas razones
para presumir que será demasiado lejos.

Los sabios, aunque a primera vista pa-
recen mentirosos, no escapan a ninguna de
las flechazos humanas que afligen a los
demás hombres exentos de sabiduría. Ape-
nas anunciado el invento de Matthews,
muchos pocos sabios ingleses se declararon
en favor suyo y casi todos lo hicieron en
contra. Entendiéndose que esa declaración
no se refería para nada al aspecto moral del
invento, que es el único grave, sino tan-
só a su realidad física. La mayoría de los
sabios, científicos o empíricos, dijo que el
pretendido rayo de Matthews era un im-
postible, un engaño, un fuego de bengala
acompañado de elástico truco de prestidigitación. Entonces Matthews, disgustado
contra los sabios de su país, se enfadó con
el país mismo, y se marchó a Francia. Y
aquí comienza lo estupendo del caso.

Que dos grandes y nobles naciones luch-
chen por la posesión de una obra de arte,
por un mercado comercial, por un yacimien-
to petrolífero, por una cuenca minera,
que en tiempo de guerra se destruyen
entre sí con todos los medios a su alcance,
no es excusable pero se ve basto a menudo;
que en tiempo de paz se ve el mismo,
cabeza — se presiona en sí para un
caso de guerra, ni es excusable ni se ve,

diabólico no lo ha descubierto con el
propósito inhumano, pero superintendente,
de Marte, estaba de primera magnitud que
se acerca de día en día a la Tierra, prome-
tiéndonos guerra, que algunos centena-
res de billones de kilómetros de longitud,
proyectados sobre los más lejanos astros,
sobre los cúmulos estelares, sobre las fron-
teras de la Via Láctea. Es la impresión del
abismo sin fin.

En el verano pasado cuando enseñaba
algunos de mis clases estereoscópicas de
las polvaredas de soles del Sagitario a
M. Flammarion, en su Observatorio de
Juvay, el histórico castillo del camino de
Fontainebleau, en que parecen repetirse
todavía los ecos del fin de la pesadilla na-
poléonica. El ilustre astrónomo, de alma
electricamente joven, contemplaba absorto
a aquellos panoramas. Y aunque avasado a
ese escenario de grandezas, unido con
entendimiento, para sí mismo: «¡Quéles pro-
fondours!...»

Después de haber lanzado nuestro pensa-
miento a las más serenas regiones de espa-
cio, el regreso a la Tierra es triste: como
cuando después de haberlos solazado en
la contemplación del mar, de los bosques
y de las cascadas, vuelves a hundirte en
el tumulto vulgar de la ciudad.

JOSÉ COMAS SOLÁ

Vida musical

Soliloquio raveliano

—Debo contar que mi breve estancia
en la ciudad de Barcelona, con todo y ser
asradabilísima, me dejó de momento algo
desconcertado. Presenció algunos episo-
dios que no acentó a explicarme en el
acto, no sabiendo hasta qué punto los moti-
vaba mi persona y, por consiguiente, no
decidiendo al, por dignidad, había de mos-
trarme resentido por ellos o sí, queriendo
dar prueba de ver las cosas a fondo, había
de encontrarlos satisfactorios y aun satis-
factorios. Habiendo sido conculgado con
amable insistencia por una de las más
prestigiosas asociaciones artísticas barce-
lonesas, que deseaba grabar en un ho-
menaje, acudí a recibir los honores anun-
ciados con gran satisfacción anticipada.
El éxito que habías tenido allí mis obras
arquetipales y el último éxito, más sonado
todavía, de Janyó y Clóe, presentada por
la compañía de habitaranos en el teatro
del Liceo, me hacía creer que, siendo
apreciados con simpatía mis esfuerzos en
este género, deseaban los amantes de la
música en la ciudad ciudad conocerme
más de cerca, más íntimamente, es decir,
conocerme en mis ensayos de música de
cámara, de sus líneas de música y sus rayos.

que brilla como un foco eléctrico en la
constelación del Escorpión, y por las de
Marte, estaba de primera magnitud que
se acerca de día en día a la Tierra, prome-
tiéndonos guerra, que algunos centena-
res de billones de kilómetros de longitud,
proyectados sobre los más lejanos astros,
sobre los cúmulos estelares, sobre las fron-
teras de la Via Láctea. Es la impresión del
abismo sin fin.

El Sagitario es una constelación nodia-
cal, es decir, la solitaria la atraviesa y, por
lo tanto, pasan por ella todos los planetas
grandes, la Luna, y no poco planetas pe-
queños. Es de inmar para nuestros lad-
tados la escasa altura a que se halla sobre
el horizonte, perdiendo belleza por efecto
de las brumas de mayor o menor opaci-
dad que se interponen a su visión. Quan-
tos observadores han podido contemplar
estas regiones siderales desde el hemisferio
austral afirman que no son superadas en
magnificencia por ninguna otra región del
Cielo.

Para gozar en su plenitud del espectá-
culo incomparable de las miradas de soles
proyectados sobre el infinito, es recomen-
dable servirse de unos sencillos gemelos
«teatro, no presencios, pues en éstos es
mucho la luz absorbida.

En las condiciones en que una noche sin
Luna y despejada, todo espíritu que me-
rezca el nombre de tal gozará lo indecible.
Las masas de nubes estelares que ya apor-
tean en la constelación del Aquila, se apor-
tan, en la del Sagitario, formando borbo-
lones luminosos. Algunas condensaciones
de nubes aparecen dispersas. Examinadas
con el telescopio, se ven conculgadas por
cúmulos estelares, algunos envueltos por
nebulosidades. La condensación más nota-
ble es la que lleva el número 8 del Cata-
logo de Messier: es una nebulosidad in-
tervena espolvoreada de soles. Han cumpli-
do ya más de 25 años desde que efectué
una laboriosa triangulación eicrométrica,
con aplicación del cálculo de errores, de
los principales centros de esa agrupación
sideral, con el objeto de servir de base,
en el porvenir, al conocimiento de sus
movimientos grupales. (Quién hubiera pen-
sado entonces que dentro de algunos años
sería posible, con facilidad asombrosa, re-
solver ese problema al parecer reservado
a las generaciones futuras, con sólo aplicar
la visión estereoscópica al estudio de las
fotografías.)

La evolución de nuestros conocimientos
astronómicos nos permite hoy afirmar que
el cúmulo M. 8 dista por lo menos de nos-
otros 50 mil años de luz, y que, en otras pala-
bras, que los rayos luminosos que hieren
nuestra retina surgieron de aquellos remos
de soles hace 50 mil años. No es difícil
calcular, atendiendo al brillo de las es-
trelas principales que constituyen el gru-
po, que aquellas son soles muy superiores
al nuestro en volumen, a pesar de ser sólo
un millón cuatrocientos mil veces mayor
que el de la Tierra.

Oficina de observación del Sagitario

Publicació del Soliloquio raveliano a La Vanguardia

En el mateix escrit, el compositor prossegueix sospesant la possibilitat que aquesta conducta podria ser deguda a una suposada comparativa que farien els assistents del concert amb algun altre compositor català que fos equivalent al seu renom artístic o inclús superior. Tot i que en un primer moment aquesta actitud el va molestar, a mesura que avançava el concert es va tornar més permissiu, fins al punt de tolerar que alguns membres del públic abandonessin la sala entre les petites pauses dels quatre moviments de la Sonata per a violí i violoncel. En el seu soliloqui a La Vanguardia, Ravel manifestava la seva gratitud cap a un «nodrit grup de persones de bona voluntat, encarregades de demostrar un cop més que Barcelona fos epicentre de la cortesia... i l'entusiasme». [11]

El següent acte del Festival Ravel —programat pel dia 20 del mateix mes— va ser protagonitzat per l'Orfeó Català i dirigit per Lluís Millet (1867-1941), amb l'objectiu de «fer conèixer a l'il·lustre hoste [Ravel] diverses modalitats de la nostra producció coral, especialment en l'harmonització de cançons populars». [12] Aquest programa també es dividia en tres parts, la primera de les quals conformava una selecció de cançons populars, entre les quals hi destacava la sardana Les fulles seques (1909) d'Enric Morera (1865-1942); la segona part era dedicada a la música francesa amb obres de Clément Janequin (1485-1558), Claude Debussy (1862-1918) i l'autor protagonista del monogràfic; i finalment, la tercera consistiria en la lectura de dos poemes catalans i l'audició del Credo de la Misa del Papa Marcelo de Giovanni Pierluigi da Palestrina (1525-1594). [13]

En aquest segon concert, Ravel va poder constatar la intensitat artística i nacionalista que impregnava el cicle de concerts de l'associació, tan vitals per als seus assistents:

Al segon concert que es celebrava en el meu honor vaig tornar a posar-me en contacte amb aquell meravellós Orfeó Català que havia sigut una autèntica revelació per a mi quan l'havia escoltat a París deu anys abans, ja que em va incitar a cultivar el gènere coral, sense pensar en les limitacions de les agrupacions vocals franceses. Així van néixer les cançons [Nicolette, Trois beaux oiseaux du paradis, Ronde; (1914-1915)] que l'Orfeó Català ha seleccionat pel seu compte i que executa com mai hagués pogut somiar. He d'afegir que en el concert en qüestió van ser molt aplaudides i inclús alguna d'elles repetida com a bis. [14]

Ravel també rememora l'ambient càlid d'aquest segon concert i lloa les virtuts dels compositors catalans:

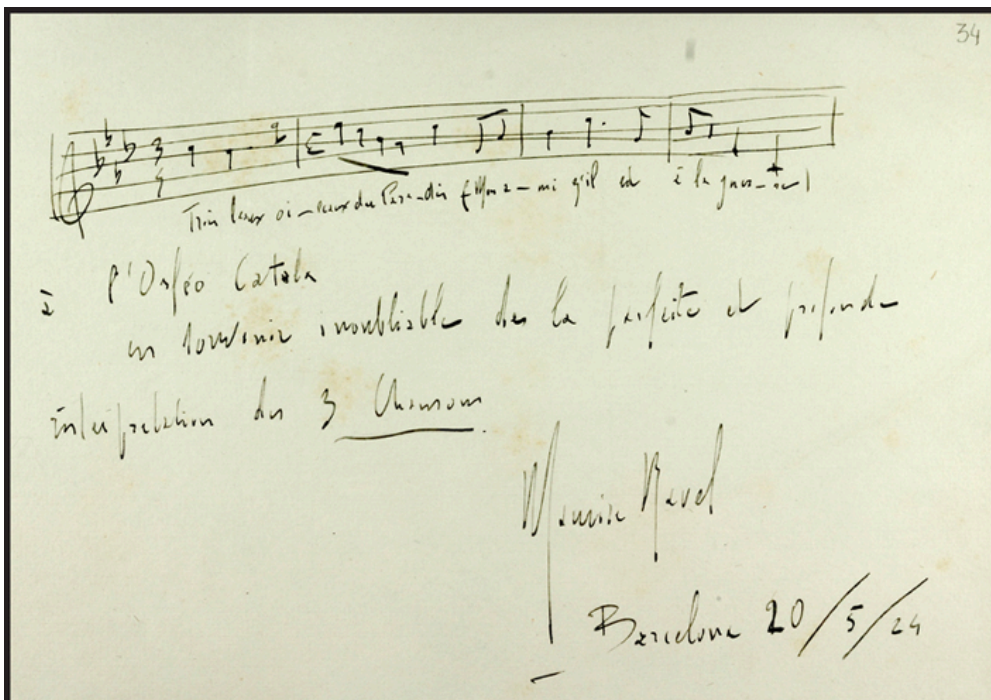
Els catalans m'havien ocultat la seva bona predisposició per la música de cambra [...]. S'ha de ser insensible per a no rendir-se davant els himnes de Millet, les sardanes de Morera, els poemes de Nicolau. [...] Vaig observar que el meu nom i la meua presència eren com un pretext per a una manifestació que perdia tot significat personal i particularista, i depassava els dominis de l'art. Ara crec que m'he de sentir profundament reconegut per haver estat admès a participar d'una festa —gairebé una cerimònia, una consagració—, el significat de la qual se m'escapa degut a la meua qualitat d'estranger, però que no dubto que era transcendent.

En aquell indret es produïa un entusiasme, una exaltació que no presentava regustos de dissipació, sinó que semblaven dignificats per un fervor reverent; tenia la impressió que sentiments profunds, continguts durant molt de temps per causes que desconec, s'expressaven de manera única i amb la major vehemència. La música era el vehicle meravellós d'un sentir i una voluntat ocults, dotats d'una virtut i una paixança formidables. Elevant la categoria de la música al servei dels grans ideals, podríem oblidar-nos dels artificis menors de la combinació sonora, susceptible de tanta bellesa com es vulgui, sense distinció de castes i privilegis... [15]

Lluís Millet i Pagès dirigint el desembre de 1921

Autògraf de Maurice Ravel al Llibre d'or de l'Orfeó Català del 20 de maig de 1924

Aquesta transcendència de l'esdeveniment que intueix i descriu Ravel és conseqüència directa de la repressió que va patir la societat catalana durant la dictadura de Primo de Rivera (1870-1930), des del cop d'estat del 13 de setembre de 1923 fins a la seva dimissió l'any 1930, amb la consegüent instauració de la Segona República Espanyola el 12 d'abril de 1931. Durant aquest període, tota manifestació popular de la identitat catalana va ser prohibida, i institucions com l'Orfeó Català —impulsor directe de la construcció del Palau de la Música Catalana — i La Vanguardia, van veure limitades les seves activitats degut a la seva contrarietat al nou règim. [16]

Tanmateix, la dictadura va aconseguir un efecte paradoxal, ja que la censura va produir un renaixement de la cultura catalana gràcies al mecenatge, fomentant així la proliferació d'una gran diversitat d'activitats, associacions i societats corals, incloent la fundació de l'Associació Obrera de Concerts per part de Pau Casals (1876-1973) l'any 1926. [17]

L'organització d'actes com el *Festival Ravel* no només tractava d'exercir una funció cultural, sinó que era un clar posicionament polític i una ferma protesta contra la censura. En una època on l'ús oficial del català era totalment prohibit —tal com il·lustren les publicacions de La Vanguardia d'aquest període—, institucions com l'Associació de música "da Camera" i l'Orfeó Català s'arriscaven a l'ús clandestí del català mitjançant la publicació dels

programes dels concerts i els butlletins de la Revista Musical Catalana. Segurament per aquest motiu, l'accés als recitals del monogràfic era exclusiu als socis de l'associació.

A diferència d'altres obres contemporànies, *Tzigane* es va estrenar de seguida a les principals capitals europees, fet que ens indueix a pensar que Ravel era un autor reconegut en vida i les institucions donaven suport a les seves noves creacions. Tot i així, l'obra va causar gran polèmica a l'estrena de París del 15 d'octubre de 1924. Així és com la descriu el compositor Henri Sauget (1901-1989) a Francis Poulenc (1899-1963):

És, sense cap mena de dubte, la cosa més artificial que Ravel ha signat com a autor. És un material molt pobre i sense cap mena d'encant. La credibilitat artística que hi ha darrere d'aquesta música és molt antiquada, em sorprèn que hi hagi algú que hi cregui. Naturalment, ha sigut un èxit rotund per les senyorettes amb ulleres pince-nez [ulleres subjectades exclusivament sobre el nas] i els senyors amb panxes grasses...Cada vegada sóc més conscient que a Ravel no li agrada la música d'avui en dia. Li deu agradar tan poc com a nosaltres ens agrada la que escriu actualment. [18]

Tot i el gran esforç de l'Associació promotora del festival i del compositor, *Tzigane* no es tornaria a interpretar a Barcelona fins el 1926. [19]

BIBLIOGRAFIA

Llibres

- De la Granja, José Luis; Beramendi, Justo; Anguera, Pere. *La España de los nacionalismos y las autonomías*. Madrid: Síntesi, 2001
- González Calleja, Eduardo. *La España de Primo de Rivera. La modernización autoritaria 1923-1930*. Madrid: Alianza Editorial, 2005
- Hinson, Maurice. *The pianist's dictionary*. Bloomington: Indiana University Press, 2004
- Nichols, Roger. *El mundo de Ravel*. Buenos Aires: Adriana Hidalgo, 1999
- Nichols, Roger. *Ravel*. New Haven: Yale University Press, 2011
- Orenstein, Arbie. *A Ravel Reader: Correspondence, Articles, Interviews*. Mineola: Dover Publications, 2003

Enllaços d'internet

- Arxiu de revistes catalanes antigues. *Revista musical catalana*. Any XXI: N°245-246 [en línia]. Barcelona: Biblioteca de Catalunya, 2009 [10-02-2017]. Disponible a: <http://mdc2.cbuc.cat/cdm/search/searchterm/tzigane/order/title>
- Centre de documentació de l'Orfeó Català. *Curs onzè: 1923-1924 – concert onzè* [en línia]. Barcelona: Centre de documentació de l'Orfeó Català, 2008 [08-02-2017]. Disponible a: <http://mdc.cbuc.cat/cdm/compoundobject/collection/ProgPMC/id/2179/rec/3>
- Centre de documentació de l'Orfeó Català. *F_RAVEL-01* [en línia]. Barcelona: Centre de documentació de l'Orfeó Català, 2008 [13-02-2017]. Disponible a: <http://mdc.cbuc.cat/cdm/singleitem/collection/FotosPMC/id/261/rec/3>
- Centre de documentació de l'Orfeó Català. *Llibre d'or de l'Orfeó Català: [vol. I]* [en línia]. Barcelona: Centre de documentació de l'Orfeó Català, 2008 [13-02-2017]. Disponible a: <http://mdc.cbuc.cat/cdm/compoundobject/collection/DocOCPM/id/1442/show/1420/rec/2>
- Spiers, John. *Programme of the Aeolian Hall in London* [en línia]. London: The Times, 28 d'abril 1924 [08-02-2017]. Disponible a: www.maurice-ravel.net/prog26apr1924.htm
- La Vanguardia. *Diari del dissabte 9 de febrer 1924, p.8* [en línia]. Barcelona: L'hemeroteca de La Vanguardia, 14 de març 2011 [10-02-2017]. Disponible a: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1924/11/26/pagina-8/33264295/pdf.html?search=ravel>
- La Vanguardia. *Diari del dissabte 17 de maig 1924, p.4* [en línia]. Barcelona: L'hemeroteca de La Vanguardia, 14 de març 2011 [10-02-2017]. Disponible a: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1924/06/10/pagina-4/33273659/pdf.html?search=ravel>
- La Vanguardia. *Diari del dissabte 4 de juny 1924, p.5-6* [en línia]. Barcelona: L'hemeroteca de La Vanguardia, 14 de març 2011 [10-02-2017]. Disponible a: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/edition.html?edition=Ed.%20General&bd=04&bm=06&by=1924&ed=04&em=06&ey=1924>
- La Vanguardia. *Diari del diumenge 20 de juny 1926, p.8* [en línia]. Barcelona: L'hemeroteca de La Vanguardia, 14 de març 2011 [10-02-2017]. Disponible a: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1926/06/20/pagina-8/33253797/pdf.html?search=ravel>
- La Vanguardia. *Diari del diumenge 27 de juny 1926, p.27* [en línia]. Barcelona: L'hemeroteca de La Vanguardia, 14 de març 2011 [10-02-2017]. Disponible a: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1926/03/27/pagina-27/33254930/pdf.html?search=ravel>

[1] La Vanguardia (4-6-1924). "Soliloquio raveliano". Vida musical, p. 5. Disponible a: <http://hemeroteca-paginas.lavanguardia.com/LVE07/HEM/1924/06/04/LVG19240604-005.pdf>

[2] Programa de mà del concert disponible a: <http://mdc.cbuc.cat/cdm/compoundobject/collection/ProgPMC/id/2179/rec/3>

[3] Nichols: *Ravel*, 2011, p. 260.

[4] La Vanguardia (4-6-1924). "Soliloquio raveliano". Vida musical, p. 5. Disponible a: <http://hemeroteca-paginas.lavanguardia.com/LVE07/HEM/1924/06/04/LVG19240604-005.pdf>

[5] La Vanguardia (9-2-1924). "Música y teatros", p. 8. Disponible a: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1924/11/26/pagina-8/33264295/pdf.html?search=ravel>

[6] Orenstein: *A Ravel Reader: Correspondence, articles, interviews*, 2003, p. 248.

[7] Orenstein: Íd., p. 249.

[8] Nichols: *El mundo de Ravel*, 1999, p. 28 i 34.

[9] Butlletí de l'Orfeó Català (maig-juny 1924). "Palau de la Música Catalana". *Revista Musical Catalana*. Any XXI: Núm. 245-246, p. 144.

[10] La Vanguardia (4-6-1924). "Soliloquio raveliano". Vida musical, p. 5. Disponible a: <http://hemeroteca-paginas.lavanguardia.com/LVE07/HEM/1924/06/04/LVG19240604-005.pdf>

[11] La Vanguardia (4-6-1924). Íd., p. 6. Disponible a: <http://hemeroteca-paginas.lavanguardia.com/LVE07/HEM/1924/06/04/LVG19240604-006.pdf>

[12] Veure programa de mà disponible a:

<http://mdc.cbuc.cat/cdm/compoundobject/collection/ProgPMC/id/2179/rec/3>

[13] Íd. programa de mà.

[14] La Vanguardia (4-6-1924). "Soliloquio raveliano". Vida musical, p. 6. Disponible a:

<http://hemeroteca-paginas.lavanguardia.com/LVE07/HEM/1924/06/04/LVG19240604-005.pdf>

[15] La Vanguardia (4-6-1924). "Soliloquio raveliano". Vida musical, p. 6. Disponible a:

<http://hemeroteca-paginas.lavanguardia.com/LVE07/HEM/1924/06/04/LVG19240604-006.pdf>

[16] De La Granja et al.: *La España de los nacionalismos y las autonomías*, 2001, p. 78

[17] González Calleja: *La España de Primo de Rivera. La modernización autoritaria 1923-1930*, 2005, p. 108-110

[18] Nichols: *Ravel*, 2011, p. 261

[19] La Vanguardia (20-6-1926). "Música y teatros", p. 8. Disponible a:

<http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1926/06/20/pagina-8/33253797/pdf.html?search=ra>

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

“La vida és així...”

Tòpics i sexisme a les lletres de cançons

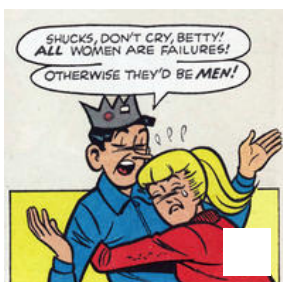

Rosa Tamarit Latorre
Tècnica de Publicacions
de l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la
paraula

Altres publicacions 0

Als anys cinquanta, [Juanito Valderrama](#) cantava: “tengo que hacer un rosario / con tus dientes de marfil / para que pueda besarlo / cuando esté lejos de tí”; una estrofa que, avui dia, faria fugir les dones esfereïdes i amb les mandíbules ben serrades. I és que les lletres d'alguns boleros, *coplas*, tangos o cançons de postguerra, interpretades al segle XXI i en sentit literal, donarien lloc a més d'una ordre d'allunyament o pena de presó.

No cal recular gaire per detectar estereotips de gènere en les cançons. Als anys del blanc i negre, gairebé totes les figures femenines retratades per la música popular eren o bé l'[esposa i mare abnegada](#), o bé l'["l'altra"](#), l'*outsider* que, per haver-se saltat les normes, quedava exclosa de qualsevol dret.

[Corazón loco](#) reflecteix perfectament aquests rols i l'actitud de l'home envers cadascun d'ells. Les dones, tant les “bones” com les “dolentes”, eren

en qualsevol cas éssers sense entitat pròpia, supeditades al mascle i allionades [ja de ben petites](#) per assumir el seu paper (secundari) a la societat.

Si és cert que les cançons reflecteixen la seva època, trobar tòpics misògins en una [òpera del segle XIX](#) és previsible i justificat. El més preocupant és que, tossut i contra pronòstic, el sexisme es perpetua en el temps i va esquitxant per (desagradable) sorpresa també la música actual, des de la de grups ben populars com els [Rolling Stones](#), [Police](#) o [Guns and Roses](#), fins la de cantautors com l'ara qüestionat [Joaquín Sabina](#), amb capítols sencers dedicats a la [música melòdica italiana](#) i al [reggaeton](#).

Ha estat precisament aquest darrer estil el que ha generat un rebuig més frontal pel masculisme provocador de les seves lletres i posada en escena, davant del risc que els joves que habitualment escolten aquesta música acabïn assumint com a normal el paper de la dona com a joguina sexual i el de l'home com a agent dominant i dominador.

Tanmateix, de tots els estereotips reflectits a les cançons, el del mascle “benevolent” i paternalista tan abundant per exemple a la [música country](#) és molt més subtil i, per això, pot fer que les dones acceptin la dominació enlloc rebel·lar-s'hi. De fet, gestos encara freqüents, com pagar el sopar, sostenir la porta o enretirar la cadira a les dones són considerats com a cavallerosos, quan en realitat fan palesa la creença que elles (el “sexe dèbil”, l'anomenen) no es poden valdre per si mateixes.

Si és cert doncs que les cançons reflecteixen la seva època, la conclusió és clara: encara queda molt per fer.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- “La vida és així...”

Dijous toca esmuc

- Editorial

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020

Contingut Actual

Número 56, març 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- "La vida és així..."

Dijous toca esmuc

- Editorial
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

Oriol Ferré

"El nivell dels mestres catalans no té res a envejar al de la resta del món."

Jaume Estalella
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

L'**Oriol Ferré**, exalumne de l'ESMUC, és un actiu formador en educació musical, professor de música i inventor. És professor de música de l'EMM Miquel Blanch de Castellbisbal –de la qual va ser director durant quatre anys–, membre fundador de la secció Orff-Catalunya de l'Associació Orff-Espanya. Forma part de la comissió de formació i investigació de l'Associació Catalana d'Escoles de Música (ACEM), coordinador de la secció Educa-Sonograma de la revista *Sonograma Magazine* i coordinador pedagògic de les activitats de la Fundació de Música Simfònica i de Cambra. Com a trombonista, és membre de l'Orquestra Simfònica Sant Cugat, del grup de rumba catalana Derrumband i de la CIA de teatre Ticotacoteca. I, com a creador de la col·lecció de materials

didàctics *Harmony-Games*, el mes passat va impartir-ne un curs a l'Esmuc, *How it's made*.

M'agradaria començar parlant de la teva visió sobre la pedagogia. Creus que podria ser considerada com a "poc ortodoxa"?

Moltes de les idees amb les quals treballa tenen una llarga tradició, encara que algunes d'elles hagin patit una implementació lenta o no hagin acabat de consolidar-se en la nostra societat. Ortodoxes o no, el que intento fer és cercar les propostes que em semblen més interessants en l'àmbit pedagògic i aportar-hi la meua visió personal. Crec que la interrelació entre diferents disciplines i idees metodològiques és essencial per seguir avançant. És per aquest motiu que, sempre que puc, intento seguir formant-me en diferents disciplines i corrents pedagògics, sobretot d'aquells que en sé menys.

El teu mètode és diferent pel que fa als mitjans o també pel que fa als objectius?

En primer lloc, no considero que jo tingui un mètode específic. Em vaig formar a l'Orff Schulwerk School de San Francisco amb professors com Doug Goodkin, Sofia López-Ibor o James Harding i aquesta experiència va marcar molt la meua carrera professional. Una de les primeres coses que vaig aprendre és que el Schulwerk no pot considerar-se un mètode. Els que hi som afins acostumem a definir-ho com a concepte artístic i pedagògic obert, parlem del paraigua del Schulwerk, de les idees metodològiques de l'Orff. En aquest paradigma no hi ha un model concret a l'hora d'impartir una classe i sovint ens trobem en un escenari d'incertesa on toca deixar-se endur per la imaginació i la creativitat. En aquest entorn de "no mètode" cal remarcar la importància de treballar la música amb el moviment. Jo, que no m'he dedicat mai a la dansa, sempre m'he trobat molt còmode amb activitats físiques relacionades amb el ritme i la percussió corporal, així com amb l'ús del llenguatge i d'elements culturals propers al context dels alumnes, però també amb elements de contextos més allunyats. Evidentment que les classes tenen una estructura, però cal saber adaptar-se a les necessitats o interessos de cada grup. En aquest sentit, les diferents activitats que realitzo en un grup-classe miro de vincular-les entre si i sempre tenen algun punt en comú: la mateixa forma, estils similars, un fons cultural coherent... M'interessa especialment que les diferents activitats que proposo es desenvolupin en seqüències lògiques.

Com veus el món de la pedagogia musical a Catalunya?

Els dos últims anys he tingut la sort de poder veure de prop molts projectes de fora de Catalunya: he viatjat a Itàlia, Finlàndia, Brasil i he estat a un munt de poblacions de la resta de l'Estat. I el que puc dir al respecte és que el nivell dels mestres catalans no té res a envejar al nivell de la resta del món. Pel que he pogut observar, a Catalunya hi ha un nivell molt alt pel que fa a pedagogia musical. I no és perquè sí. Tenim una forta tradició coral, un teixit associatiu que engloba professors de música, associacions d'escoles públiques, escoles privades, conservatoris, entitats vinculades a les anomenades metodologies actives, com ara Orff, Kodaly, Willems, Dalcroze, Gordon, Suzuki etc. I també hi ha molta oferta formativa: aquells que ho desitgin poden trobar el curs que satisfaci els seus interessos amb facilitat. L'aparició de l'Escola Superior de Música de Catalunya ha ajudat molt significativament a la conscienciació col·lectiva acostant pedagogs i músics de diferents disciplines. És molt bonic veure que tants professors estimen el seu ofici i el viuen amb tanta emoció!

Em podries explicar alguna de les iniciatives pedagògiques més interessants en la qual hagis participat?

Doncs precisament fa pocs dies vaig estar a Finlàndia i vaig tenir ocasió de fer una formació a l'escola d'educació especial Missio Resonaari d'Helsinki. I he de dir que em va sorprendre molt el seu projecte pedagògic. En aquesta escola treballen a partir de la creació de grups de rock i quan estava a punt de començar la sessió de "community music" que havíem planificat, els alumnes de l'escola ens van dedicar un petit concert.

Va ser fantàstic! El motiu de l'èxit d'aquest centre és que la música és l'eix vertebrador de la seva activitat i que la majoria dels formadors i col·laboradors són músics professionals. Aquest projecte em fa pensar en un de semblant que existeix a Catalunya: l'ARTransforma, dirigit per Queralt Prats, encara que en aquest cas està basat en grups d'orquestra. Crec que les dinàmiques de treball que s'estableixen en projectes d'aquest estil són molt positives tant pels alumnes com pel seu entorn familiar, sobretot perquè faciliten la socialització i l'accés a l'art a tot el conjunt de la població. És una llàstima que iniciatives d'aquest tipus siguin una excepció. En una societat realment avançada no seria necessari haver-se'n de fer ressò.

A banda de formador, també ets inventor de materials didàctics musicals. Explica'm de què tracta la col·lecció Harmony-Games.

M'agrada tot el que fa referència a la creativitat i sempre estic pensant en possibles materials que podrien anar bé per fer alguna activitat concreta, tant a nivell rítmic, melòdic, harmònic o relacionats amb instruments de vent metall. Fa molts anys que m'hi dedico i alguns d'aquests materials s'han acabat convertint en una realitat. Ara mateix tinc una desena de materials disponibles a la web d'Harmony-Games: Gots Musicals, Làmines Harmòniques, Postals Sonores... Són materials que serveixen com a complement en una aula de música i que poden ser adaptats a les necessitats dels mestres en cada moment. Cadascun d'ells treballa un o més aspectes concrets, com ara la composició, la improvisació o la lectoescriptura, i ofereixen la possibilitat de dur a terme diferents activitats. El nom d'Harmony-Games va sorgir del fet que hi ha molts materials didàctics sobre ritme, però en canvi no gaires sobre harmonia; en l'àmbit de música i moviment és força habitual dur a terme activitats d'aquest tipus i vaig creure que el concepte de Jocs i Harmonia lligava molt bé.

Quins són els objectius d'aquests materials? Quin tipus de competències busques transmetre als alumnes?

Com ja he explicat, cada material està dissenyat per treballar diversos aspectes concrets. A partir d'aquí, són els mestres els que haurien de respondre aquesta pregunta perquè són ells els que determinen les competències i objectius que volen ensenyar als alumnes. Com que es tracta de materials molt flexibles, es poden adaptar a gran varietat de formats de grup-classe.

Recentment vas impartir el curs "How it's made" a l'Esmuc. Com va anar tot plegat?

La veritat és que va anar molt bé. L'objectiu principal del curs és reflexionar sobre els processos creatius: des del naixement d'una idea fins a la seva materialització. Per començar acostumo a parlar d'Edward de Bono, creador del pensament lateral, que ens permet resoldre les coses de manera imaginativa, i després ensenyo diferents exemples de materials i com han estat construïts. Durant la segona part de la sessió els participants tenen l'oportunitat de crear el seu propi material a partir d'uns paràmetres específics; algun segur que acabarà convertint-se en una realitat! Una de les coses que més m'agraden d'aquest curs és que puc ensenyar prototips propis que no van funcionar o que, per una raó o altra, no s'han arribat a desenvolupar. Perquè s'ha de saber que per cada material o idea que funciona n'hi ha moltes altres que acaben descartades.

Què recomanaries a un futur professor de música?

Adquirir el màxim de recursos pedagògics, conèixer diversitat d'estils i dominar diversitat d'instruments tant harmònics com melòdics, de percussió i tecnològics!, triar segons les necessitats de cada moment. De vegades observo que durant els cursos alguns alumnes estan molt pendent d'apuntar els exercicis que proposo, les cançons que utilitzo, etc. Però no és tan habitual veure alumnes que es plantegin el perquè dels materials o el motiu pel qual s'han fet servir en un moment determinat. Crec que és fonamental que els futurs professors reflexionin sobre aquests aspectes i apliquin les seves pròpies idees a les classes que han d'impartir.

- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari